

Folkmusik & Dans

03

2015
medlemstidning för rfod
riksförbundet för
folkmusik och dans

folkmusik & dans

Medlemsblad för Riksförbundet
för Folkmusik och Dans, RFoD.

Utkommer med 4 nr/år.
ISSN 1103-7083

ANSVARIG UTGIVARE

Thomas Teje
thomas.teje@rfod.se

REDAKTÖRER

Sofia Joons
076-410 87 64
sofia.joons@rfod.se

Ina Flid

076-525 17 74
ina.flid@rfod.se

LAYOUT

Martha Sanchez

KORREKTUR

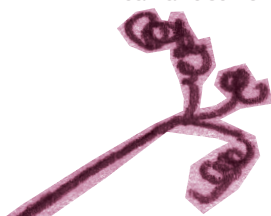
Bella Stenberg

SKRIBENTER

Moa Danielson Grimstad, Ina Flid, Sofia Joons

BILDER

Peter Bothén, David Brohede,
City Studios, Toomas Volkmann,
Katarina Hansson,
Inaki Marconi,
Jonatan Svennered.

TRYCKERI
åtta.45

Annonser	bredd mm	höjd mm	Medlemsrabatt 50%
Helsida 2400:-	210	267	
Halvsida 1500:-	85	255	
Halvsida 1500:-	175	125	
Kvartssida 900:-	85	125	

Planerad utgivning 2015

Nr	Manusstopp	Utgivning
4	15 november	15 december

Prenumeration på RFoD:s nyhetsbrev
medlem@rfod.se

Adress till RFoD:s kansli och besöksadress
RFoD, Hornsgatan 103,
117 28 Stockholm

RFoD:s organisationsnummer 80 20 10-9255

Årsavgifter i RFoD för 2015

Betalas till bankgiro 5815-3289

- Enskild medlem: 200 kr
- Familjemedlem (i samma hushåll): 10 kr
- Ungdom, studerande, arbetslös: 150 kr
- Grupper och föreningar:
upp till 50 medlemmar: 350 kr
51-250 medlemmar: 450 kr
251 och fler medlemmar: 550 kr

folkmusik & dans 3/2015

Prenumeration

(icke medlemmar)

- 200 kr inom Sverige
- 300 kr till utlandet

prenumerera på vårt nyhetsbrev!
skicka din adress till:
medlem@rfod.se

innehåll

ledare	3
ökade tillgänglighetskrav på webb: vad betyder det för fria arrangörer?	4
identitetspolitik eller ett utopiskt vi?	6
blandat på scen och i styrelserna	7
best of sweden: om konsten att skapa det bästa	8
ledarskap = leda + skapa	10
indisk klassisk musik	12
möt våra medlemsorganisationer	14

omslag:

på bilden: sandra marteleur på
stockholm folk festival 2015
foto: peter bothén

dags

att söka
arrangörstöd
2016

RFoD har satt ihop
villkoren för höstens
ansökningsomgång
som innehåller allt från
Kulturrådets riktlinjer till
praktiska tips för ansökan.

Sista dag
att ansöka:

23 september 2015

läs mer om villkoren
och hitta länken till
ansökningsblanketten
rfod.se/medlemservice/
arrangorstod

foto: toomas volkmann

ledare

dags för
övertydlighet
och klarspråk! Sofia Joons

Kan man tydligt vara mot rasism, fascineras av regionala kulturarv och vara stolt över sitt land samtidigt? Jo, om man ser en nation, ett land som ett rum att mötas i och inte ett snävt och utestängande "vi". Om man har en känsla och förståelse för vad ett levande kulturliv är och vad det har för betydelse för dem det engagerar kan man inte leva med förenklade bilder av verkligheten. Kultur binder samman människor över tid och rum. För att hantera den ständigt undflyende tiden samlar vi gemensamma minnen med dem vi lever tillsammans med och skapar berättelser om oss. De som varit på plats längre och känner till föregående generationers historier berättar för nytillkomna, och de nytillkomna kan bidra med berättelser om annat de varit med om eller hört på andra ställen. I Eskilstuna, Dubrovnik, Älvdalen, Tampere, Sveig, Damaskus eller Borås. I det lokala möts personliga erfarenheter, berättelser om platsen och människorna.

På RFoD utgår vi från att Sveriges kulturliv är summan av alla lokala och regionala kulturer vi har och inte en skrivbordsproducerad samling symboler. Vi vill att alla ska känna sig hemma i Sverige, att vi ska ha platser att leva, utvecklas och mötas på. Vi vet att levande musikkulturer per se är mångfacetterade, öppna och byggda på kulturell mångfald.

Förundrad läste jag efter Stockholm Folk Festival Johannes Cornells recensioner i DN där han brottas med vår för honom problematiskt breda genre och festivalens breda program. Cornell tror att tanken med en bred genredimension bara är ett försök att vinna en större publik, vilket kan hända om man "betraktar all musik som folkmusik". Visst är publikutvecklingen viktig, men det ligger fler viktiga skäl bakom en bred programsättning med olika folkmusikkulturella pusselbitar. Musikens och dansens livskraft

växer i dynamiken mellan futuristiska och konservativa inslag med allt från amatörer till fullblodsproffs och i mötet med nya målgrupper i publiken.

Cornell skriver vidare att folkmusikbegreppet innehåller grumliga teorier om folkslag och nationalitet som "sipprar igenom när människor iklär sig folkdräkter och gör musik på teman som regional självständighet". Musiker som ser tradition som något att ta avstamp i hyllas och de som återger musik med en stor "respekt för det egna ursprunget" är mindre angelägna. Grupper som uttrycker en regional tillhörighet, som Norr Om Stockholm, slipper igenom Cornells såll tack vare sin värme och charm. Annat var det för det skotska bandet som glorifierade sin region och kultur och stod för en "bredbent separatism". Det känns som att festivalprogrammet i recensionen inte bara delas in i bra och dålig musik, utan även i gott och ont utifrån de av Cornell benämnda men inte klart namngivna grumliga teorierna.

När Cornell till slut hyllar Nino Ramsbys urbana visa som han tycker handlar om att få tillhöra en gemenskap på egna premisser snarare än att befästa olikhet i flock trillar polletten ner. Här har han hittat sin berättelse och sin grupp. Han känner sig hemma i flocken av urbana, moderna storstadsmänniskor som inte ser sig som flock. Jag tror att den här gruppen är överrepresenterad bland dagens kulturjournalister. Hur kan vi skapa en mångfald bland tidningsfolket och en djupare förståelse utanför genren för folk- och världsmusiken och -dansen?

Vår genre är bred och ofta har vi själva svårt att sätta ord på vad vi gör och varför, men det räcker inte längre att skriva att vi är mot rasism, utan vi – musiker, arrangörer, festivaler, dansare, producenter, pedagoger och publik – måste bli bättre på att föra ut vad det är vi verkar för och hur vi gör det. Vad som driver oss, vad som lockar, vad som utmanar och vad vi helt enkelt tycker är kul. Vi måste bli tydligare i våra berättelser om våra musik- och danskulturer och hitta/informera bra förmedlare. Det som är självklart för oss är inte det för andra och det är tyvärr många som vill lägga grumliga ord i munnen på oss. Recensionerna blev viktiga påminnelser om det här.

folkmusik & dans 3/2015

ökade tillgänglighetskrav

kolla!
kulturradet.se/sv/
Tillgängligt-kulturliv
mfd.se/publikationer/
informationsmaterial/
besöksinformation-
för-alla
mfd.se/publikationer/
informationsmaterial/
tillgänglighet-i-din-
besöksinformation
w3.org/WAI/intro/wcag

Webbsidorna hos alla som söker statligt arrangörsstöd måste i framtiden uppfylla vissa krav. Men vad innebär det att ha hög tillgänglighetsnivå på sin verksamhet? Handläggaren Karin Westling berättar om Kulturrådets nya riktlinjer och strategierna för att göra kulturlivet mer inkluderande.

Vilka är de nya riktlinjerna och hur implementerar ni dem?

Vi ser tillgänglighet som en rättighetsfråga, en inkluderingsfråga. Enligt FN-konventionen har alla människor rätt till att delta i kulturlivet. 2011–2016 är en strategiperiod för funktionshinderpolitiken och Kulturrådet har tagit fram tre målsättningar på uppdrag av regeringen: den första handlar om att kulturinstitutionerna ska ta fram tillgänglighetsplaner för sin verksamhet. För det andra handlar det om att de som bedriver publik verksamhet ska se till att ta bort olika typer av enkelt avhjälpade hinder i lokaler eller den verksamhet som bedrivs. För det tredje att ha tillgängliga webbplatser och e-tjänster. Det finns naturligtvis en massa olika typer av insatser som man kan göra i sin verksamhet för att bli mer tillgänglig, men just de här tre specifika målsättningarna är något vi arbetar med och driver på fram till och med 2016. I en digitaliserad värld, där de flesta människor använder sig av webbplatser eller någon typ av digitaltjänst för att sprida information och kommunicera är det jätteviktigt att tjänster eller webbplatser är tillgängliga, så att så många som möjligt kan ta del av det som kommuniceras där.

Vilka krav kommer att ställas på olika organisationer?

Större kulturinstitutioner som till exempel operahus, teatrar, museer och konsthallar har vi ganska höga krav på. Deras webbplatser ska vara kodade enligt den internationella standarden WCAG 2.0, Web content accessibility guidelines. Sedan har vi lite gradskillnader beroende på storleken på aktören. För mindre aktörer räcker det att man har information på webbplatsen om sin tillgänglighet. Hur ser det till exempel ut på plats i lokalerna, finns det tillgängliga toaletter, parkering eller hiss kopplat till lokalen där arrangemanget är eller inte, hur kan man ta

sig dit, finns det någon kontaktperson som kan ge mer information om tillgängligheten? Det är väldigt enkla åtgärder egentligen, men är till stor hjälp för en besökare eller en potentiell deltagare. Vi gör årliga uppföljningar där vi går ut med enkäter till bidragsmottagare och bland annat frågar om det finns information om tillgänglighet till arrangemangen på webbplatsen. Det är ganska förvånande att väldigt många säger att de inte har det. Det är inte kostsamt att lägga in sådan information och ökar tillgängligheten väldigt mycket.

Gäller kraven alla arrangörer eller bara vissa kategorier?

Det gäller alla arrangörer med publik verksamhet som har statligt stöd. Om man tänker musikarrangörer med offentlig publik verksamhet så är kravet att man ska ha den här typen av information på sin webbplats eller i de sociala medier som man använder. Och att man också ska sträva efter att ha webbtjänster som är tillgängliga. Ticnet är inte tillgängligt för alla typer av användare så man kan fundera på om man också kan erbjuda andra sätt att kunna beställa biljetter på, till exempel via telefon.

När är det deadline för alla uppdateringar som krävs?

Alla aktörer, och bland annat de arrangörer som hör till er, har hela 2016 på sig att implementera de här åtgärderna. Så det är ganska lång tid faktiskt, om det då bara handlar om att lägga upp information om tillgängligheten.

Om en sökande organisation är en medlem i ett riksförbund, hur ser processen ut?

Det borde ligga i varje arrangörs intresse att beskriva sin verksamhet: vad som finns och vad som inte finns. Det här handlar ju om att

krav på webb

vad betyder det för fria arrangörer?

Ina Flid intervjuar Karin Westling

vara inkluderande. Man måste se att det ligger i ens eget intresse att nå nya medlemmar, en ny publik och få folk att känna sig intresserade och välkomna. Istället för att se det som ett krav, som är jobbigt, så borde man se det som en kvalitetsförbättring. Riksförbundet har naturligtvis ett ansvar gentemot sina medlemmar att sprida informationen, men det är medlemmarnas egna ansvar att jobba med frågorna. Det är inte särskilt svåra saker och inte kostsamt heller, så för de små arrangörerna med lite medel kommer det inte vara betungande att lägga upp den informationen.

Men om jag tycker att min webbsida är skriven på ett mycket enkelt språk, så kanske någon annan inte håller med. Hur ska det bedömas?

Alla organisationer som arrangerar publikverksamhet ska ha information om tillgänglighet på sin webbplats, sociala medier eller fristående evenemangskalendrar – det är det enda som vi i dagsläget kräver. Sedan så kan man med fördel jobba på andra sätt: till exempel med att lära sig använda tydligt och lättförståeligt språk, och att se över layouten. Det uppmuntrar vi till och lägger upp tips på hemsidan om, men det är inget krav. Den enda

som vi kommer att följa upp specifikt, det är att informationen finns. Om man har möjlighet att jobba mer, så är det bra om man kan göra det. Men de största kraven hamnar i dagsläget på kulturinstitutionerna.

Kan du ge våra medlemmar råd om hur de ska komma igång med sina tillgänglighetsinsatser?

Det är bra för alla aktörer, oavsett storlek, att undersöka sin tillgänglighet i alla olika delar av verksamheten. Hur kan vi göra för att bli ännu mer tillgängliga? Vi har lagt upp mycket information och tips om tillgänglighet på vår hemsida, så man kan starta där och titta närmare på vad som finns, till exempel hur man tar fram en handlingsplan, vad som gäller för tillgänglighet i lokaler och för webb. När det gäller webben, så finns det bland annat länkar till självtest av webbplatser där man kan testa hur tillgängligheten är. Det finns gratisverktyg för att ta reda på hur webbplatsen är kodad och få en uppfattning om den är tillgänglig eller inte. Man kan alltså både testa själv genom att gå genom ett antal frågor eller använda automatiska verktyg. Där finns också tips om vad man själv kan göra med enkla medel – hur man skriver tydligt och enkelt, hur man strukturerar och hur man gör layout på ett tillgängligt sätt.

Exempel på tillgänglighetsinformation en arrangör ska ha i sina webbkanaler:

- Parkeringsplatser som är tillgängliga och finns i närheten av verksamheten.
- Den fysiska tillgängligheten: vad finns och vad saknas.
- Passar ingången till lokalen för rullstol, finns det hiss eller inte.
- Starka dofter, starkt blinkande ljus etcetera på konserter/arrangemang.
- Ljud- och hörförstärkning.
- Handikaptoaletter.
- Kontaktperson om en besökare vill ställa frågor om tillgänglighet.
- Datum när informationen publicerades.

Regionala arrangörsträffar i hela landet

september 2015

ÄR DU ARRANGÖR?

Då är du välkommen att delta i samtal kring turnésamarbeten för 2016 och framåt. Publikutveckling, regional samordning och påverkan samt riksförbundens roll är andra ämnen som vi tar upp. RFoD samarbetar med Svensk Jazz och genrespecifika teman kommer föras i två skilda grupper.

Vi har bjudit in representanter från regionerna och länsmusikproducenter. Målet är att utveckla dialogen och samarbetet mellan regionerna och dess fria konsertarrangörer.

VAR OCH NÄR I SEPTEMBER?

Umeå Fredag 11 kl 15–19

Göteborg Lördag 12 kl 14–18

Malmö Söndag 13 kl 13–17

Örebro Fredag 25 kl 15–19

Eskilstuna Lördag 26 kl 14–18

Uppsala Söndag 27 kl 13–17

INFO OM ANMÄLAN OCH LOKALER FÖR TRÄFFARNA?

www.rfod.se

FRÅGOR?

sofa.joons@rfod.se

identitets- politik eller ett utopiskt vi?

Moa Danielson Grimstad

Att sträva efter ett vi som inte ser till ålder, könsidentitet, hud

Moa Danielson Grimstad

Musiker, producent och pedagog med tabla som huvudinstrument. Hon är initiativtagare till EPOS och tillsammans med Pia Pohjakallio projektledare för verksamheten.

En strategi är att belysa och betona skillnad mellan olika grupper. Det kan gälla kvinnor och män, HBTQI, funktionalitet eller etnicitet. Många anser att vi först när grupper villkor erkänns kan sträva mot lika rättigheter. Andra menar att en strategi som fokuserar på skillnader riskerar att splittra det gemensamma jämlikhetsprojektet. De vill hellre se identitetsneutrala utopier där identitet spelar en underordnad roll i det professionella livet. Är det en naiv inställning som gör att utövare som befinner sig långt ifrån normen riskerar att osynliggöras? Är gruppering ett nödvändigt steg på väg mot mer jämlika villkor eller riskerar vi att stirra oss blinda på grupptillhörighet och hudfärg och därmed förstärka de barriärer vi ville luckra upp?

Under ett panelsamtal "Identitetspolitik eller ett utopiskt vi?" som pågick den 14 mars i anslutning till Folk & Världsmusikgalan i Stockholm 2015 möttes musikern och aktivisten Maxida Märak, Stallet Folk & Världsmusiks verksamhetsledare Peter Bothén, och antidiskrimineringskonsulten Emmanuelle Sylvain i Kulturens Bildningsverksamhets lokaler på Linnégatan för att diskutera några av dessa frågor. Moderator Karin Jacobsson inledde samtalet som vändade från metoder för att skapa mångfald och rättvis rekrytering, via problematiken kring att dela

in människor efter grupptillhörighet till hur det är att frivilligt eller ofrivilligt vara representant för en grupp eller en kultur.

Folk- och världsmusikscenen – har det hänt något?

Peter beskriver hur Stallet, i sitt mångfaldsarbete, arbetar med att räkna kön och etnicitet på artister för att nå en jämställd representation på scenen. I stort sett alla bidragsgivare begär numera att könsfördelning och även nationella minoriteters representation redovisas för att erhålla statliga medel. Ett knep som han erkänner att han inte själv tillämpar helt och hållet än men ändå vill tipsa arrangörer om är att börja med de underrepresenterade grupperna när de bokar, istället för med de stora namnen. Han menar att folk- och världsmusikscenen har blivit betydligt bättre på både jämställdhet och mångfald de senaste åren.

Maxida håller inte med. Hon upplever att folk- och världsmusikscenen har samma problem som andra genrer och påpekar hur en man har mycket lättare att komma undan med att vara fräck och burdus, full och ful i mun än kvinnor, som måste slita extremt hårt för att bli respekterade.

Indelning i grupper – riskfyllt eller nödvändigt?

Emmanuelle, som arbetar med att hjälpa organisationer och företag att rekrytera rättvist och nå en mer jämlik representation, berättar att de i sitt arbete inte fokuserar på att räkna och dela in människor i grupper utan istället på rekryteringsmetoden, informationskanaler

och hur rekryteringsprocessen är uppbyggd. Den är ofta diskriminerande och utformad för att få in människor som vi känner igen, menar hon. Genom att få syn på och skala bort dessa moment och enbart fokusera på kompetens kan man nå en mer jämlik representation. Det räcker inte att bara tänka på hur man utformar en text och väljer ut bilder. Man måste också tänka på var man publicerar denna, vilka kanaler som används och vilka man når. Det är i sig problematiskt att dela in folk i grupper och till exempel räkna kvinnor och män, etnicitet etcetera menar Emmanuelle. Hur ska man till exempel räkna etnicitet? Ska man fråga var och en i dörren om vilken etnicitet de har?

Här nämner Karin ett aktuellt exempel. SVT har gjort en granskning av de svenska börsbolagens styrelser ur etnicitetsaspekt. De räknade personer födda i utlandet eller med föräldrar födda i utlandet. De kom fram till att mycket få personer i styrelserna hade annan än svensk etnicitet. Detta skapade debatt. Många ansåg att granskningen var viktig och alarmerande, medan till exempel den liberala tankesmedjan Timbro kallade den för en "hudfärgsanalys" och kallade den rasistisk. Kan det vara problematiskt att dela in människor utifrån etnicitet som SVT gjorde här?

Maxida: Absolut. Vem är det som delar in folk? Ofta är det inte rätt grupp. Och vad blir bättre av att fastställa någons etnicitet? Vem blev klokare av det? Människor verkar besatta av att ta reda på folks ... ras, det är ett fult ord, men jag använder det här, för det är vad det handlar om. Samma problem finns hos samer. Det finns

HBTQI

Ett paraplybegrepp för homosexuella, bisexuella, intersexuella, transpersoner samt andra personer med queera uttryck och identiteter.

EPOS Equality & Plurality On Stage

Ett nätverk och mentorprogram som verkar för att öka jämställdhet och mångfald inom folk- och världsmusik och -dans. Från och med 2014 kan alla (oavsett kön, yrke, etcetera) som vill verka för EPOS mål, bli medlemmar i nätverket.

udfärg, funktionalitet ...

svinhårda regler om vem som får rösta och inte rösta som same. Det räknas procent i blodet helt enkelt. Jag tycker det här är problematiskt. Att tala om etnicitet och lyfta en etnicitet positivt är något annat, det är bra. Men det som SVT gjorde är maktmissbruk och smygrasism.

Emmanuelle: Jag håller med om att det kan vara väldigt farligt att gruppera människor, beroende på hur, och man måste vara väldigt försiktig med det. Å andra sidan har Sverige den mest segregerade arbetsmarknaden i Europa och om vi ska prata om rättigheter för underrepresenterade människor med mindre makt än andra i samhället måste vi också kunna peka på en grupp för att hävda den gruppens rättigheter. Frågan är sen hur man gör det.

Samtalet övergår till frågor om att frivilligt eller ofrivilligt representera en grupp. Maxida är hjärtligt trött på att alltid bli omnämnd som "den kvinnliga samiska artisten", och ständigt förväntas leva upp till rollen som same, även om hon vet att de flesta inte menar illa. Samtidigt är hon stolt över att vara same och kämpa för samernas rättigheter.

En nyckelfråga som flera är inne på, är vem som har rätten att definiera någon som tillhörande, eller representant för en viss grupp. Emmanuelle menar att det är okej så länge människor har rätten att definiera sin egen grupptillhörighet, den problematiska situationen uppstår när någon annan ska definiera vem som tillhör vilken grupp.

När samtalet böljar som bäst avbryts det av att tiden är ute. Det är uppenbart att det finns mycket mer att säga kring dessa frågor.

blandat

på scen och i styrelserna

Sofia Joons

I våras lyftes frågor kring det kulturpolitiska målet med förhållandet 40–60 mellan bokade kvinnliga och manliga musiker i de olika riksförbunden. Kulturrådet flaggar öppet för att könsfördelningen på scenen i framtiden kommer spela en större roll vid handläggningen av föreningarnas ansökningar och därmed påverka deras möjligheter att få statligt stöd. Samtidigt menar Kulturrådet att de enskilda arrangörernas fördelning inte kommer påverka just dem, utan att det är helheten inom genren de ser till.

På de konserter som redovisades från RFoD:s medlemmars 2014 var 42 % av musikerna kvinnor och 58 % män. Det gör oss till en av de mest jämställda sfärerna inom Sveriges musikliv. Genom att studera redovisningarna lite närmare kan vi konstatera följande:

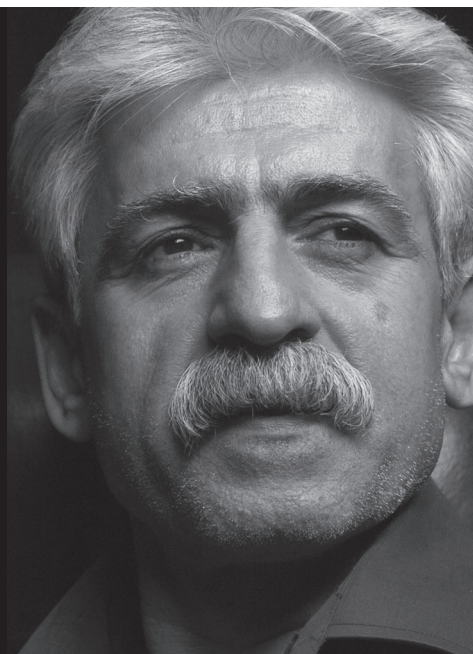
- **En vanlig folk- och världsmusikarrangör bokar jämställt.** 54 % av våra medlemmars bokningar hamnar innanför 40–60-ramen.
- **Ju bättre ekonomi, desto mer jämställd bokning.** En medelstorlek på årsbalansen för de arrangörer som landar inom 40–60 ligger på cirka 310 000 kr, medan den ligger på 240 000 kr för dem som bokar 30–39 % kvinnliga musiker och 260 000 kr för dem som bokar 20–29 % kvinnliga musiker.
- **Musiker uppträder oftast hos en jämställt bokande arrangör.** 61 % av musikerbokningarna har gjorts av 40–60-arrangörer.
- **Kvinnliga musiker kostar generellt sett lika mycket som manliga.** Det finns små skillnader i medelgager, men vi har inte material nog för att säga att skillnaden beror på musikernas kön.
- **Kvinnor är väl representerade i de flesta föreningarnas styrelser** och de är ofta ordföranden.
- **De föreningar vars bokningar landar inom 40–60 ramen har en lägre medelålder** i sina styrelser än de andra föreningarnas styrelser.

	minst 40 % kvinnor	30–39 % kvinnor	20–29 % kvinnor	< 20 % kvinnor
antal föreningar	22	9	6	3
årsintäkter (medel)	310 000 kr	240 000 kr	260 000 kr	320 000 kr
del av de totala årsintäkterna	59 %	19 %	13 %	8 %
del av musikerbokningarna	61 %	21 %	13 %	5 %
medelgage	3 500 kr	3 800 kr	3 000 kr	3 400 kr
antal konserter	320	80	99	40
andel kvinnor i styrelsen	50 %	55 %	51 %	52 %
andel kvinnliga ordföranden	45 %	33 %	50 %	33 %
medelålder i styrelsen	47 år	56 år	51 år	52 år

best of swe- den

Fem artister från fem länder med fem unika musikerliv vävdes samman till en show som gjorde succé. Projektet nådde landets scener och festivaler under våren och sommaren.

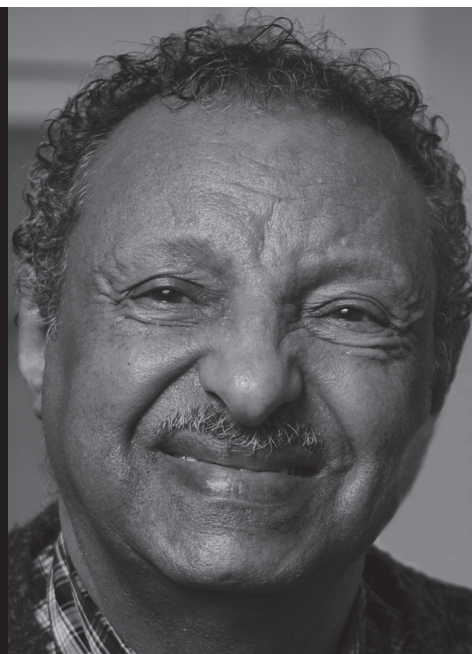
**Ina Flid
intervjuar
Henrik Lillsjö**

Naser Razzazi

Kurdistans motsvarighet till Bruce Springsteen, enligt den kurdiske violinisten Pedram Shahlai. Hans sånger uttrycker århundranden av förtryck, de står upp för den kurdiska kampen för ett självständigt land och kultur. Han har i sitt hemland torterats och sett sina vänner bli avrättade. Han flydde och kom 1984 till Sverige.

foto: pressbild

Osman Abdulrahim

Eritreas Elvis Presley som han kallas av sina landsmän för. På 60-talet fick han en stor hit med Kärleken är blind och blev en välkänd artist i Etiopien, Eritrea och Sudan. Han sjunger på modersmålet tigrinja. 1983 flydde han till Sverige från Eritrea på grund av krig och diktatur. 2015 firar han 50 år som artist.

foto: inaki marconi

Idén med Best of Sweden föddes i samtal med taxichaufförer som bor och jobbar i Sverige. De tipsade projektledaren Andreas Unge om musikaliska superstjärnor från sina ursprungsländer som idag är bosatta här. Henrik Lillsjö, producent för Best of Sweden, berättar hur projektet skapades och vad det har lärt honom.

Det är alltid många steg mellan inspiration och färdiga projekt. Hur föddes Best of Sweden?

Idén föddes genom att jag kom i kontakt med Andreas Unge och vi började snacka allmänt om det svenska kultur- och musiklivet och den otroliga, men ibland osynliga, rikedom av musik som finns i Sverige. Andreas idéer var otroligt intressanta, så jag tog in Andreas som Artist in residence på Vara Konserthus under min tid som tillförordnad vd där. Kort efter åkte jag och Andreas till WOMEX i Wales och på tåget mellan London och Cardiff började Andreas berätta om en idé han hade burit på under flera år. Han ville lyfta fram alla de artister han fått tips om av taxichaufförer och som levde i Sverige men "utanför den allmänna radarn" så att säga. Artister som på sätt och vis är mycket större än många stora svenska artister, men som lever ganska inkognito i Sverige. Tågresan tog två timmar och när vi kom fram hade vi satt ihop en

grovskiss på det som sedan skulle bli Best of Sweden.

Som producent kände jag ganska direkt att det var en grymt spännande idé med mycket potential.

Hur valde ni ut deltagarna?

Det var en lång process där vi tog ställning till allt från artisternas musik, deras roll och status i sina hemländer, vad deras musik hade haft för roll i deras egen folkgrupps historia, marknadsföringsmöjligheter, publikunderlag, hur artisterna skulle funka ihop och deras scenpersonligheter. Alla artister har på olika sätt blivit förföljda, förbjudna eller begränsade i sitt konstnärskap på grund av sin musik. Best of Sweden har för Vara Konserthus, utan att ta partipolitisk ställning, varit ett sätt att stå upp för yttrandefrihet, humanitet och mångkultur. De medverkande artisternas musik är mer än bara musik. Den är ofta en röst för det egna folkets historia, strävan och umbäranden. Men i slutändan hade ändå Andreas sista ordet som konstnärlig ledare, kapellmästare och idégivare.

För oss var det viktigt att alla inblandade arbetsgrupper var med i processen redan från början, annars hade det varit omöjligt för till exempel marknadsföringsgruppen att jobba vidare med det på ett rimligt sätt. Sedan blev det ju såklart många ändringar på vägen.

Ramy Essam

En av den egyptiska revolutionens frontfigurer på Tahrirtorget under den arabiska våren 2011. Sångerna blev ett kraftfullt sätt att angripa regimen utan våld, utan vapen. 2011 greps han av egyptisk militär och torterades. Han fick efter det ett tvåårigt musikstipendium och flyttade till Malmö.

foto: Jonatan Svennered

Safoura Safavi

Bildade med sin syster bandet Abjeez som på persiska, med musikstilar som reggae och soul, sjunger samhällskritiska texter om tabulagda ämnen som arrangerat äktenskap. Låtarna är förbjudna i Iran, men med hjälp av internet har de fått stor spridning och letat sig in i det iranska samhället. Safoura flydde som femåring med sin familj till Östersund från Iran.

foto: pressbild

Habib Mousa

Assyrisk ikon som slog igenom redan 1968. Habib värnar om den assyriska traditionen. Hans folkmusik är mer aktuell än någonsin, då den ofta handlar om att inte ge upp sina drömmar. Drömmar som i rådande stund slås i spillror av det inbördeskrig som pågår i Syrien. 1969 flyttade han till Libanon för att sedan fortsätta sin resa västerut, till Sverige 1977.

foto: pressbild

Vems idé var det att döpa projektet till Best of Sweden?

Det kom upp i ett samtal mellan mig, Andreas och Thomas Tegnér som är marknadschef på Vara Konserthus. Mest på skoj först, men det fastnade och vi tyckte det var kul, kaxigt och hade flera bottnar. Det var såklart viktigt att ha ett bra namn som är lätt att komma ihåg och som man kan reagera på.

Programmet består av fem olika artister med olika bakgrund och olika berättelser – hur vävde ni ihop dem till en show?

Det handlade både om att lyfta fram artisterna men också att få den väldigt mångfacetterade publiken att möta ny musik från andra delar av världen. Det är klart att vi tänkte mycket på hur till exempel en kurdisk publik skulle ta emot en eritreansk artist eller hur en assyrisk publik skulle reagera på en egyptisk artist.

Musikaliskt handlade det om att ge alla plats, få en bra struktur i showen och att det skulle vara kul att se. Men också att skapa en känsla av något större än de enskilda låtarna, en känsla av gemenskap, öppenhet och respekt för varandra oavsett bakgrund. Det känner jag att vi fångade, det var mycket kärlek i salongerna.

Är det artisternas egen musik och arrangemang som spelas eller har de skrivit låtar tillsammans med sina medmusiker speciellt för denna produktion?

Alla låtar är deras egna men de arrangerades om i viss mån för den sättning som fanns på turnén.

Hur togs våras turné och sommarens konserter emot?

Överlag väldigt bra. Reaktionerna har kommit från många olika håll – från publiken på konserterna, genom recensioner i press, från branschen och från musikernas folkgrupper. Artisterna själva har också gett feedback som ibland har varit nästan överväldigande. Det känns som vi har gjort ett projekt som prövat en del ny mark, gjort avtryck och öppnat många nya dörrar.

Vilka såg ni i publiken? Var det sådana som upptäckte nya artister eller människor som redan kände till dem?

Lite av allt! En hel del nyfikna konsertbesökare, men också mycket publik som kom för "sin" artist men som på köpet fick upptäcka nytt. Igenkänningen har varit viktig. För många i publiken var det ju en möjlighet att höra låtar live som på olika sätt varit en del av deras egen historia, minnen och uppväxt.

Ni har lyckats väl med att synas i olika medier. Hur gjorde ni?

Marknadstänket var med från första början och i alla etapper av projektet. För oss var det viktigt att hitta ett bra namn, bra hookar och en intressant story. Vi hade några tydliga linjer i hur vi skulle nå ut till olika målgrupper. Marknadsföring på olika språk var viktigt men också att faktiskt nå ut till de olika folkgrupperna i deras egna kanaler och bygga relationer där. Ibland är det viktigare att ta en kaffe och snacka med folk än att köra ut radioreklam, affischer eller vad det nu kan vara. Det finns många stängda dörrar och parallella världar där ute, och jag tror det är viktigt att söka nya kontakter och bygga nya relationer.

Vad händer nu? Kommer Best of Sweden fortsätta turnera eller att söka efter nya stjärnor i Sverige?

Först ska vi göra klart allt som är kvar, sedan får vi se. I augusti spelade vi på Kulturfestivalen i Stockholm och Kulturkalaset i Göteborg. Nu planerar vi att ge ut en skiva. Det är så mycket annat på gång också. Nästa projekt med Andreas Unge, som redan är igång, är Förbjudna Orkestern där vi sätter ihop en ensemble med kvinnliga musiker som spelar instrument som är eller har varit förbjudna eller tabubelagda för kvinnor att spela i olika delar av världen. Det känns kul, bra och viktigt.

Ida Burén

Utbildad teaterproducent som har jobbat i olika fria sammanhang, framför allt på Intercult, SMartSe och Cirkus Cirkör. Nyligen blev hon programchef på Dansens Hus i Stockholm.

En frilansande artist som vill lyckas måste numera vara musiker, gruppleddare, manager, kommunikatör, ekonom och mycket annat samtidigt.

Programchefen Ida Burén berättar hur man blir en bra ledare.

Inom det fria musiklivet säger många: "Jag är musiker, inte manager – jag behöver någon som kan göra det andra åt mig." Betyder det att många i musik- och kulturvärlden inte förstår vikten av att projektleda sitt konstnärskap?

Precis. Delvis tror jag att det är lite av en generationsfråga, för den yngre generationen vet om det och är bättre "kombinatorer". Man kan inte vara musiker idag och tro att någon annan ska göra det andra. Det fungerar inte så. Utöver att vara musiker måste man se till att hemsidan är uppdaterad, sälja och boka. Agenturer kommer inte in i bilden förrän en slagit igenom. Det här är jättejobbigt för många musiker som utbildat sig och vill satsa på sin konst, sin musik och sitt skapande. Många känner sig inte bekväma med att sälja och promota sina saker. Man har svårt att ha de olika hattarna på sig. Jag tror att det finns två vägar att gå: den ena är att artisterna och musikerna idag blir bättre på att byta hattar, och den andra är att man hittar mer kooperativa lösningar.

Vad menar du med "kooperativa lösningar"?

Att gå samman med andra musiker i någon form av kooperativ struktur och engagera annan typ av personal. Det är sällan att pengarna räcker till det – att dina gig kan avlöna andra människor. Men om tio musiker går ihop kan man turas om. En månad jobbar man extra med hemsidan, en annan med bokning. Det här är sådant man kan hjälpa varandra med mer kooperativt. Till exempel, jag har varit med om att etablera det gemensamma produktionshuset SMartSe i Sverige. SMartSe tar hand om projekt och frilansares ekonomiadministration och drivs utan vinst i syfte att förenkla livet och arbetsvillkoren för frilansare. Jag ser inga som helst anledningar till att varje musiker och frilansare ska ha eget företag och bli bokförare.

Ina Flid
intervjuar
Ida Burén

ledarskap =

Kan du rekommendera något sätt att utvecklas som gruppleadare, eller måste alla hitta sin egen stil?

Om man är musiker och tänker sig en lång framtid som frilansare, då tycker jag att det kan vara bra att utbilda sig för att hantera frilanslivet. Det kan vara bra att gå en projektledarutbildning eller ta en grundkurs i ekonomi. Man kan också vända sig till vänner som har mer kunskaper. Om man har en anställning som musiker är det kanske inte lika viktigt. Det känns som kulturvärlden har börjat organisera sig på ett nytt sätt, och det tycker jag är jättebra. Man behöver inte vara en som ska göra allt, utan kan titta hur man kan hjälpas åt och dela upp arbetsuppgifterna.

Vilka är de viktigaste sakerna att tänka på som gruppleadare?

Det man ska förstå är att varje grupp har sin dynamik, så man behöver analysera det som i en organisation. Vilka är styrkorna i vår grupp? Om man är fyra personer är alla fyra inte likadana. Alla vill inte samma sak och har inte samma kunskaper. Man kanske pratar igenom och fattar beslut gemensamt, men man kan inte förvänta sig samma sak från alla fyra personerna. Man måste vara realistisk.

Alla kanske har olika ingångar till att vara med i gruppen och det kan bli slitningar eller missförstånd om man inte tänker på det. Så det är det första som är viktigt: att prata genom allt och ställa sig frågan vad just jag kan bidra med. Vem ska ansvara för vad? Om man pratar igenom allt i början behöver man inte bli besviken senare. Och om en person tar större ansvar är det viktigt att den personen också får erkännande för det. Jag tror att man inte ska vara rädd att skapa en viss hierarki i gruppen och synliggöra den hela tiden. Alternativet är att skapa helt platt och då låta ledarskapet bli som en stafett – att man hjälps åt och turas om att leda. Annars är det lätt att det blir dolda eller informella hierarkier. Det kan bli en tråkig stämning om någon känner att det alltid är hen som får göra allt och börjar tröttna. Så man

ska vara klarsynt och tydlig i hur gruppen ser ut och hur man vill lägga upp samarbetet. Alla måste inte göra allt. Man skall låta alla i gruppen göra det de är bra på.

Har du tips på ett bra sätt att dela på uppgifterna i gruppen?

Det har jag också lärt mig genom åren, att det inte bara finns ett sätt att organisera sig på. Det är det sätt som passar gruppen bäst man ska använda sig av. Så det är kanske inte alls likt en annan grupps organisering. Men det som passar gruppen och gör den dynamisk, det ska man använda sig av. Det kan också vara bra att ta reda på hur vi kommunicerar med varandra internt. Alla kanske läser inte e-mail, ska vi bestämma oss för att messa varandra? Vissa kanske har småbarn, så att det inte passar att ringa på kvällarna, medan andra bara jobbar på kvällarna. Någon annan kanske har ett heltidsjobb och bara kan jobba med gruppen på lördag och söndag.

Vilka är de vanligaste misstagen som görs av den som inte är en van ledare?

Ett jättevanligt misstag är ta saker och ting för givet. "Men du förstår väl att jag menar så här!" Att man tar något för givet och tror att det är lika självklart för de andra. Om man jobbar i grupp och märker att det alltid är någon som kommer för sent, eller någon som alltid har på sig mobiltelefon (som ringer hela tiden), då kan man tänka: "Men det förstår väl hen att en inte kan göra!" – utan att säga något. Gruppen måste skapa och respektera gemensamma regler.

En sak som kan vara bra att göra i en grupp, och som jag tror är en svårighet för frilansare, är att ta sig tid att tänka långsiktigt. Ofta har man så mycket att göra i nuet att man inte har tid att tänka på framtiden. Man klarar en sak i taget, men förlorar då möjligheten att tänka strategiskt.

Vill du tänka strategiskt måste du tänka i ett längre tidsspann, du kan inte bara tänka två, tre veckor eller en sommar framåt. Om man är frilansande musiker eller artist, individ eller en grupp som vill utvecklas, kanske göra en skiva och få mer jobb är mitt råd att skapa en treårsplan eller till och med en femårsplan. Det gäller att börja med den stora bilden och tänka igenom allt tillsammans. Och att faktiskt våga tänka stort genom att ta hjälp av tiden och tänka ut flerstegsprojekt. Då jobbar man utifrån en plan: det jag gör nu i veckan kommer leda vidare.

Har du några bra tips för frilansande musiker?

För länge sedan lärde jag mig ett jättebra knep. Allt du gör kan ses som ett pågående arbete och du vinner mycket på att låta dina olika projekt löpa i varandra. Man ska aldrig avsluta något utan att förankra ett framtidsmoment i det. Om du till exempel har en treveckorsturné ska du fundera på hur du kan använda den turnén för att bygga för framtiden och inte bara koncentrera dig på att genomföra själva turnén. Då kan du slippa att hamna i situationer där du jobbar järnet under tre veckor och sedan bara åker hem, pustar ut eller åker på semester, och sedan kommer tillbaka för att börja om från början igen. Man ska försöka att ta med sig energin från projektet. Sista veckan på turnén kanske du sätter dig och ringer runt till alla spelplatser och säger "Vi samlar på publikröster och bilder, kan du skicka till mig". Eller intervjuar arrangören direkt efter konserten om vad den tyckte om er och ber den vara referens för framtiden. Sedan använder man det till nästa sommars bokningar. Hur många gånger har man inte varit i den situationen att man vaknar upp och ser bakåt och tänker att "vi skulle ha filmat det" eller "vi skulle ha sett till att det finns bilder". Om man är smart tänker man på det redan innan. Man riggar hela tiden för framtiden. 🐘

leda + skapa

indisk klassisk

Tidigare har den indiska klassiska musiken enbart traderats från guru till elev. Idag går det att studera indisk klassisk musik på universitet runt om i världen. Hur påverkar den nya undervisningsformen musiken och vad för de nya förutsättningarna med sig?

I Varanasi i norra Indien är indisk klassisk musik ständigt närvarande. Varanasi är en kaotisk stad, på något märkligt sätt med karaktären av en liten by, med getter och kor på gatorna, fast där bor flera miljoner människor.

På den vindlande turistgatan som går parallellt med Ganges genom den gamla delen av staden finns fullt av små musikaffärer som säljer billiga och dåliga instrument. I affärerna sitter lokala musiker och ger lektioner till backpackers. Överallt kan en lära sig spela sitar och tabla. På sunkiga restauranger i utkanten av kvarteren med ett oändligt utbud av billiga hotell sitter utlänningar som bor i stan om vinterhalvåret för att studera musik. De samtalar om trassel i relationen till sina gurus, frågar förstulet hur många timmar de andra övar om dagen, skvallrar om vilka Varanasi-musiker som är osams för tillfället och diskuterar vilken instrumentmakare som bygger de bästa sitarerna. Överallt äger små konserter med indisk klassisk musik rum och vid *ghaten*, de många trapporna som går ner till floden från stadens förvillande gränder och prång, sätts då och då upp stora scener för någon av alla musikfestivaler som arrangeras.

Varanasi har ett stolt musikaliskt arv. Staden har fostrat och hyst många av de största legenderna inom indisk klassisk musik: Bismillah Khan, Ravi Shankar, Kishan Maharaj och Girja Devi. De största stjärnorna bor inte här längre, men i Varanasi bor många gamla musiksläkter och det finns gott om historier att höra om de gamla goda dagarna.

I kvarteren en bit bort från Dasaswamedh ghat låg förr de dans- och musiksalonger dit förmögna män gick och såg *tavaif's* (kathakdansare och

sångerskor), som var extremt skickliga, men som förbjöds utöva sitt yrke av den brittiska kolonialmakten. Lite längre inåt staden, i Kabir Choura, anses det hus legat där sufihelgonet och poeten Kabir levde på 1400-talet och där han retade upp både hinduer och muslimer (numer vill båda gärna räkna honom till sin) med sitt budskap om att Gud finns överallt och inom varje människa. Kabirs poesi är fortfarande mycket älskad och tonsätts ofta av musiker. I Varanasi finns ett stort universitet, där det finns en institution för indisk klassisk musik, men om du frågar en musiker hur man ska göra för att lära sig spela får du bara ett svar: "Du måste hitta den rätta gurun."

Bandet mellan guru och elev

Inom den indiska klassiska musiken är mästarlärningförhållandet centralt. Detta kallas bland muslimer för *ustad-shagird* och bland hinduer för *guru-shishya*. Den som reser till Indien för att lära sig spela indisk klassisk musik (som undertecknad) kommer garanterat få höra en mängd sedelärande historier och anekdoter om hur hängiven sin guru en elev ska vara. Ska det gå ordentligt till ska eleven en elev ska vara. Ska det visa hur dedikerad denne är (gärna i många år) innan gurun accepterar denne som elev. När väl guru-elevförhållandet är etablerat bör eleven vara mer lojal mot sin guru än mot sina föräldrar (vilket inte vill säga lite i den indiska kontexten). Och skulle gurun få nys om att eleven i smyg har varit hos någon annan lärare och snappat upp något kan eleven inte vänta sig att bli förlåten. *Guru-shishya*-relationen är livslång och lojaliteten bör vara absolut.

musik

en tradition i många världar

Moa Danielson Grimstad

Stockholm Sangeet Conference

Sveriges största festival för indisk klassisk musik och dans. Festivalen arrangeras i år för nionde året i rad av en grupp musiker och utövare av indisk klassisk musik. Programmet innehåller internationella artister från hela världen och spännande Sverigebaserade akter.

4 oktober

Stor konsert på Musikaliska i Stockholm.

- Ustad Shujaat Khan, en av världens bästa sitarspelare idag och son till den legendariske Vilayat Khan.
- Soma Ghosh, specialist på den folkliga sångtraditionen från Varanasi, för första gången i Sverige.
- Revanta Sarabhai, dansare och koreograf som förenar klassisk *bharatanatyam* med element från kampsport och modern dans.

5 oktober

Seminarier, workshops och Open Stage på Musikaliska och Stallet.

En tradition i förändring

Denna tradition och moral är högst levande inom indisk klassisk musik idag, trots att mycket har förändrats det senaste århundradet.

Då kompositioner tidigare var delar av en hemlig skatt som läraren bit för bit gav vidare till den elev som genom hängivenhet och övning gjorde sig förtjänt av den, under högtidligt löfte att inte avslöja dem för någon, finns nu inspelningar och filmer med milliontals musiker tillgängligt på tusen sätt. De tidigare hemliga repertoarerna finns nedskrivna och utgivna i böcker och lärs ut på internet.

Då musiken tidigare spelades i hov för *nawaber* och *maharajor* spelas den nu i stora konsertlokaler för allmänheten.

Då musik tidigare bara kunde läras hos en guru och i princip bara om du var född in i en musikerfamilj eller blev så gott som adopterad, kan man nu studera indisk klassisk musik på universitet och college över hela Indien och i andra länder. Då de olika repertoarerna,

gharanas, förr var knutet till en släkt och en begränsad geografisk plats, bor nu många av de största stjärnorna inom genren i USA och indisk klassisk musik har blivit en internationell musikgenre som utövas av människor från hela världen över hela världen.

Olika utbildningsvägar värderas olika

Trots dessa enorma förändringar lever gamla värderingar starkt.

Då jag för ett antal år sedan intervjuade musiker om *guru-shishya*-traditionens förhållande till musikutbildningarna på universiteten var alla mina informanter rörande överens om att indisk klassisk musik inte går att lära sig på ett universitet eller högskola; den måste läras ut av en god guru, på det rätta sättet. Alla artister inom genren redovisar noga sina gurus och sina anfäder på sina hemsidor, en universitetsexamen är noll och intet att komma med, även om de flesta musiker också skaffar sig en examen för

formalitets skull. Många är också överens om att undervisningen på musikutbildningar i Indien i allmänhet håller låg kvalitet, men framför allt om att själva universitetsformen är helt och hållet otillräcklig för den krävande genren. Flera gånger har jag hört stora musiker inom indisk klassisk musik förklara att de inte kan minnas att de lekte som barn; från tre-fyra-årsåldern var det enbart övning som gällde.

Ett problem med *guru-shishya*-traditionens starka grepp om musiken är förstas att indisk klassisk musik fortfarande är väldigt otillgänglig för många samhällsskikt och att kvinnor och utövare från icke-musikerfamiljer och från fattiga samhällsgrupper kämpar i motvind, milt sagt. Samtidigt är det denna tradition som gör att den indiska klassiska musikens speciella särdrag, de som handlar om extrem teknisk behärskning av instrument och röst, levandehållande av enorma, rika repertoarer och, framför allt, villkorlös hängivenhet till musiken, inte finner sin like i världen.

möt våra medlems- organisationer

Klubb SAM

Östersund

Föreningen bildades 2004 och är nu inne på sitt elfte år som ideell konsertarrangör. Klubb SAM arrangerar konserter i Östersundsområdet med huvudsakligen småskalig akustisk musik i olika genrer. Mycket folk- och världsmusik och nyare jazz men även andra musikstilar. Gästande akter genom åren som Ale Möller Band, Miss Li, Tallest Man On Earth, Tonbruket och Limbohofvet visar på föreningens stora musikaliska bredd.

Föreningen arrangerar 12 till 15 konserter per år och under förra året var 233 personer anslutna som medlemmar. Studerande och ungdomar har rabatt både på medlemsavgiften och inträdet, och varje år genomförs ett eller två arrangemang med särskild inriktning mot barn och ungdomar som till exempel Young SAM Jam.

Klubb SAM har ingen fast scen utan väljer scen utifrån musiken och arrangemanget.

Utöver konserter, anordnas en gång i månaden Klubb 3, folkmusikkvällar med spel och dans för alla i samarbete med Spelmansförbundet Jämtland/Härjedalen. Dit kommer spel- och danssugna från hela länet. Varje Klubb 3-tillfälle inleds med dansutlärn timer för nybörjare.

emma härdelin, katarina hallberg, johanna böjla, kersti ståbi
foto: katarina hansson

Evenemangstips:

11 oktober: Garizim, Stocke Titt (Frösön).

14 oktober: Klabbes Bank, Jazzköket.

1 november (Allhelgonadagen): Sång om döden (Emma Härdelin, Katarina Hallberg, Johanna Böjla, Kersti Ståbi), Gamla Kyrkan.

5 november: Hanna Paulsberg Concept (Norge), Storsjöteatern i ett samarrangemang med Jazz i Jemtland.

5 december: AMASON, Gamla Tingshuset.

Tontroll

Eskilstuna

Kulturföreningen Tontroll är en ideell förening från Eskilstuna som satsar på ett brett musikaliskt utbud på alla sina arrangemang. Vi bjuder vår publik på visor, världsmusik och folkmusik i vid mening och från många olika kulturer. Utöver vårt program arrangerar vi seminarier och kurser med musiker och artister med olika uttrycksmedel och konstnärliga färdigheter.

Varje år anordnar vi mellan 10 och 18 evenemang. De flesta konserter hålls på Josef's House of Blues i Eskilstuna. Större arrangemang arrangerar vi på Eskilstuna Teater eller annan lämplig lokal. I höst medverkar vi vid Eskilstuna Världskulturfestival.

Tontroll bildades 1986 och samarbetar idag med Eskilstuna Kultur, ABF, Torshälla Finska Förening, Scenkonst Sörmland, Eskilstuna Jazzklubb samt andra kulturföreningar i Sverige.

hazelius och hedin
foto: david brohede

Evenemangstips:

26 september: Faszacsórók – transylvansk folkmusik med Csaba Harkó, Markus Räsänen och Bali Harko.

23 oktober: Hazelius-Hedin hos oss på Contrast.

Hazelius Hedin | Garizim
Hoven Droven | Dan Berglund
& Spinning Jennies | Pombo
Ahlberg, Ek & Roswall
Lamine Cissokho

M'Bye/Forsén/Knutsson | Paula Noel
I Underlandet | Ethno on the road
SUO/Ulvsand&Hjetland/Secret Carpet
Club | Anders Rosén & Jonas Åkerlund
Klubb7 | Open Stage | Milonga

Johannes Geworkian
Hellman [Garizim]

kolla in
programmet på
www.stallet.st

STALLET
FOLK &
VÄRLDS-
MUSIK

VÄRLDENS MUSIK
LIVE! INTIMT! NÄRA!

west africa möter jazz
Jali ALagi M'Bye
kora

Arne Forsén
piano

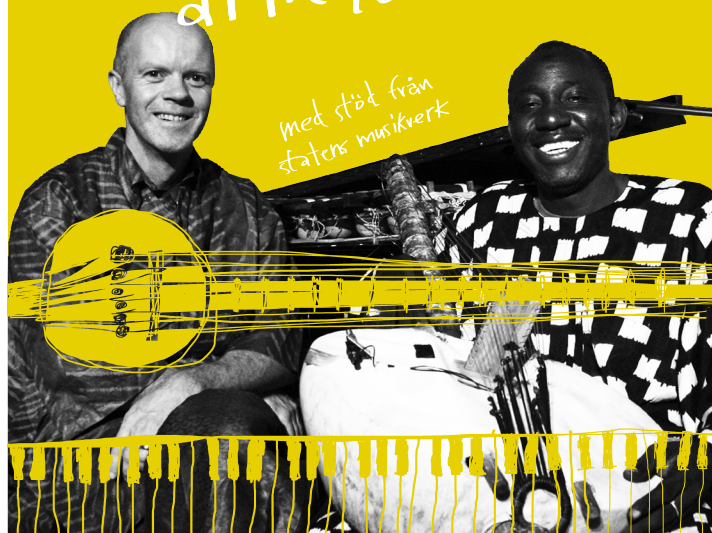
ny CD
Mansa KONKO
feat. Jonas Knutsson

Sept 16 Färentuna
20 Skogsås
24 Umeå
26 Gällivare
28 Luleå

Okt 14 Strängnäs
18 Ystad
22 Stockholm
23 Katrineholm
24 Norrköping

Nov 7 Falun

arneforsen.se

LINKÖPINGS FOLKMUSIK- FESTIVAL

#LKPGFOLK

LINKOPINGSFOLKMUSIKFESTIVAL.SE

FRIKAR / JAERV MALIN FOXDAL TRIO ASHOO / KOLONIEN

SARA & SAMANTHA / TEATER UNNA

SUPERNOVA - PATRIK & PETER

VÄSTANÅ TEATER / BJÄRAN

TRIO323 / SIX STRING YADA / ALGOT

MARIE L'ANNE PERSSON / FOLKTINGET

NORR OM STOCKHOLM / DANAROS

VÄRLDENS BAND / ETHNO / TRIPLEX

ABRA MAKABRA / FRIDAS TRIO / RONDA

TAJGA / LE TRIO BAGHDAD / LEKARERÄTTEN

STUDENTSPELMANSLAGS-VM /
DANSFILMSBIO / WORKSHOPS

9-10 OKTOBER 2015

KOLLEKTIVET (FD. NH) & PITCHERTS
LINKÖPING

BILJETTER: FÖRKÖP VIA VÅR HEMSIDA LINKOPINGSFOLKMUSIKFESTIVAL.SE

KULTURRÅDET

Linköping
Där idéer blir verklighet

folkmusik
I LINKÖPING